

Els castellers

"De tot d'una, penso que han après la tècnica dels castellers i volen refer la Unió Europea amb més consistència humana i social, sobretot després que Bill Clinton hagi fet entendre que li interessa més l'oceà Pacífic que l'Atlàntic."

ARXIU

John Major, Helmut Kohl i Felipe González.

Dilluns, 10. Amb tot l'aspecte d'un escolà major de poble, Saracibar vol ser el successor de Redondo. Després que els sindicalistes hagin parlat tan malament de la cultura del *pelotazo*, l'escàndol de la cooperativa PSV potser hauria de fer-los desconvocar la vaga general. Ara que tothom encara va en contra del capitalisme salvatge, amb Saracibar al capdavant els piquets del sindicalisme salvatge sortiran al carrer com si fossin una escolania.

Dimarts, 11. Vet aquí la fotografia esplèndida de la cimera de l'OTAN: John Major amb un braç sobre les espatlles de Kohl i Kohl amb un braç sobre les espatlles de Felipe González. De tot d'una, penso que han après la tècnica dels castellers i volen refer la Unió Europea amb més consistència humana i social, sobretot després que Bill Clinton hagi fet entendre que li interessa més l'oceà Pacífic que l'Atlàntic. El volum comercial dels Estats Units a la conca del Pacífic és per ara cinquanta vegades major que el seu comerç atlàntic. Ja sense l'empara atlantista, els castellers Kohl, Major i González potser preparaven un castell que fos com fos dissimulés el galop de la "renacionalització" de l'Europa comunitària. El *revival* dels castellers ha arribat més enllà dels Pirineus. Després he pensat que simbòlicament aquella fotografia també tenia tot l'aspecte del lladre que roba a un lladre i passa la cartera a un còmplice. No sé si era el còmplice ideal dels tres castellers comunitaris, però és evident que la cartera finalment ha anat a parar a les mans de François Mitterrand.

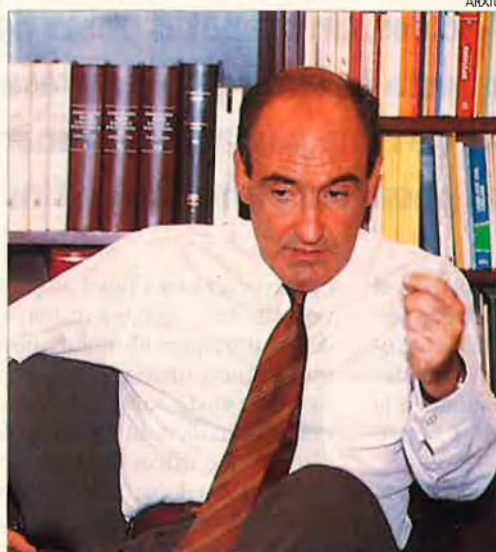
Dimecres, 12. Indro Montanelli diu adéu a *Il Giornale* i anuncia que farà *La Voce*. No és *La Voce* per homenatge a Frank Sinatra, afegeix amb humor, als 84 anys. Avui publica el seu darrer article al *Il Giornale* de Berlusconi. Vol fer un diari per a defensar a la vegada la proposta centrista de Mario Segni —a qui, d'altra banda, ha dit "coglione"—. Ja gairebé no recordem quan els terroristes volien matar-lo, ni les raons per les quals va fer *Il Giornale* l'any 1974. Volia fer un diari "moderat" i anticomunista, quan tot semblava "homogeneïzat per un conformisme progressista" que no consentia la dissensió i definia tota crítica com a "síntoma de mentalitat reaccionària". Fa vint anys de tot allò, recorda avui *Il Giornale*, però tot sembla d'un altre món.

Dijous, 13. Em porta amb el cotxe un veí que encara vol ser *yuppy*. Telèfon portàtil, va camí del gimnàs, abans d'ahir dinava a París, està subscript a *The Economist*, li agraden els iogurts. Escoltem la ràdio del cotxe, no sabem ben bé de què parlar. Ell segurament pensa que jo no sé guanyar diners i jo penso que ell només sap guanyar-ne. Hauríem d'acceptar que, en realitat, els dos som justos: jo no puc queixar-me de com em paguen els diaris i ell sempre serà molt més complex del que jo vulgui suposar. Em temo que la qüestió és que ell —un executiu d'empresa, en teoria molt més convencional que un escriptor— ha ignorat la moral de la classe mitjana i jo m'hi repenjo tothora, pensant que no endeu-

efan la Unió Europea

Silvio Berlusconi.

Miquel Roca.

tar-se, la por a fer el ridícul o no fer ostentació professional o patrimonial són normes d'or amb valor etern. Amb avantatge, el meu veí ha comprès fa temps que les normes d'aquesta mena sempre solen ser transitòries. Els altres potser ens enganyem creient en uns "valors" que de fet són atavismes, receptes que ja ningú no segueix. Abans de deixar-me a Balmes-Diputació em diu, sens dubte per compromís, que li agradaria tenir la llibertat de l'escriptor. No li he volgut respondre que a mi també m'hauria agradat dinar a París abans d'ahir.

Diverdres, 14. "Com no acceptaran Europa i l'OTAN el veto rus si des de fa mesos acaten tots els vetos de Sèrbia?" Ho diu un convidat, quan al sopar ja minva la bel·licositat. Comença de bell nou la batalla, ara entre els partidaris de la intervenció aliada a Bòsnia i els qui creuen que seria un disbarat que d'entrada perjudicaria els cascos blaus. A l'hora de l'aperitiu, l'amfitrió havia hagut de posar pau entre els "roquistes" que neguen qualsevol entitat a "Unió" i els democristians que donen la culpa de tot a Miquel Roca. En la sopa, els dos bàndols eren els atlantistes i els eurocentristes. Quan comentàvem la roda de premsa de Mario Conde, de seguida també hem tingut dues parts enfrontades. Tinc la sensació que el cas de Banesto anirà conferint dos grans bàndols, com els "francòfils" i els "germandòfils" en temps de la Primera Guerra Mundial. Al sopar, gairebé tothom accepta que Conde va fer una roda de premsa

excepcional, des d'una situació que hauria anorreat qualsevol líder polític. Algú diu que, abans de la roda de premsa, Mario Conde havia fet uns exercicis especials de concentració. Algú altre critica que fes jugar massa les ulleres. El sopar torna a la confrontació, "roquistes" contra "pro-Condes", "pro-bosnians" contra "Unió", tots contra tots. Recordo que quan morí Balduí de Bèlgica, tothom deia que el príncep Albert no aniria bé i que fins i tot renunciaria als drets successoris. Cinc mesos després, una enquesta diu que és l'home de l'any a Bèlgica. Tot és imprevisible, però no és previsible que mai faltin els dos bàndols.

Valentí Puig